

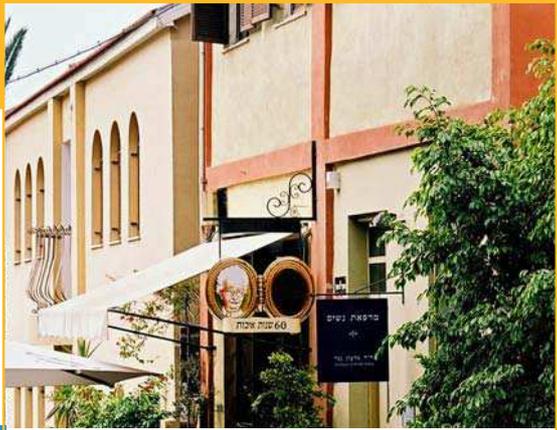
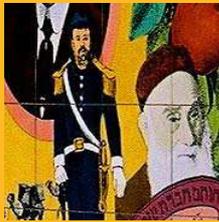
עיריית תל-אביב - יפו
הטקס והאירועים

יקירי תל-אביב-יפו

הכתרת יקירי תל-אביב-יפו

תשס"ז - 2007

יקירי,

בשירה של לאה גולדברג "אז היה לה" שנכתב על תל-אביב נאמר:
"אז היה לה עדיין ריח של ים / של צדפים, וקליפות תפוזים ושרב טרום
קיץ / והקסם הזה של בלתי מסוים / ונודע כחלום שחלמו פעמיים..."
קסמה של עירנו ניכר הן בחוף הים, בצדפים וברוחות והן בתרבות,
באמנות, בעסקים, במדע, בכלכלה ובמחקר. גם בימים אלה של
טרום שרב הקיץ, כל אחד מוצא בה את הקסם המיוחד לו, וברוח
התל-אביבית - הפלורליזם, הדמוקרטיה והסובלנות לכל אדם או
תרבות - הם שהופכים את עירנו למה שהיא.

העובדה שהעיר העברית הראשונה מתקרבת לשנת המאה כשהיא
מטופחת, ברוכת אוכלוסייה צעירה ומושכת מתמיד, ממלאת את כולנו
גאווה וסיפוק. פניה המתחדשים של העיר נושאים את סודם של בניה
ומקימה, שקידמו אותה, טיפחו אותה והפכו חלום למציאות.

לכם, יקירי העיר, חלק חשוב ונכבד בהפיכת תל-אביב-יפו ללב הפועם
של המדינה. אתם הראיה לכוח ולעוצמה הטבעיים במערובות ובעשייה
ציבורית, התורמת לחברה טובה יותר, קהילתית יותר. אתם מתווים לנו
את הנתיב הנכון, פועלים באדיקות לעיצוב חברה מוסרית יותר ולמען
עיר ומדינה שטוב לחיות בהן.

ביום חגיגי זה מברכת אתכם העיר תל-אביב-יפו על קבלת תואר "יקיר
העיר" ומודה לכם על תרומתכם הנכבדת.

בשמי ובשם תושבי העיר ברצוני לאחל לכם שנים רבות של עשייה,
בריאות ואריכות ימים.

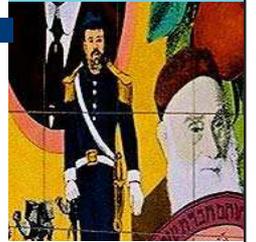
חג עצמאות שמח לכם ולבני משפחותיכם,

שלכם,

רון חולדאי

ראש עיריית תל-אביב-יפו

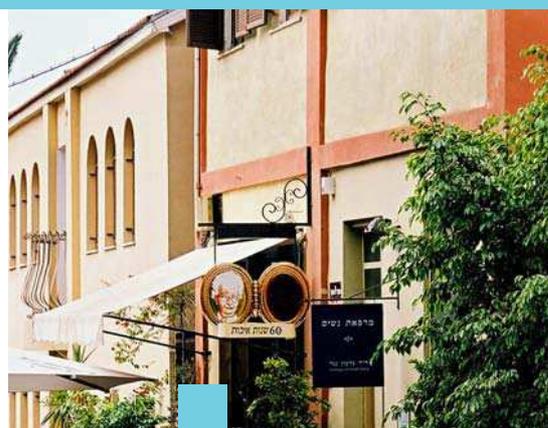
הוועדה לבחירת יקירי תל-אביב-יפו

י"ר הוועדה	מר רון חולדאי
מ"מ י"ר הוועדה	מר נתן וולך
סגן י"ר הוועדה	מר אריה שפירא
חבר הוועדה	מר ישעיהו דרורי
חבר הוועדה	מר מרדכי וירשובסקי
חברת הוועדה	גב' שלי חשן
חבר הוועדה	מר רפעת טורק
חבר הוועדה	מר רון לוינטל
חבר הוועדה	מר שמואל מזרחי
חבר הוועדה	מר מאיר ישראלי
חבר הוועדה	מר דן שוורצברד
מרכזת הוועדה	גב' לידיה דוידוב

■ יקירי תל-אביב-יפו

- יהודה אפרוני
- מרדכי אשד
- חנה (גוטמן) בן דוד
- יהושע ("שייע") גלזר
- עוזיאלה (בוכמן) היימן
- חיים חפר
- הרב יצחק כהן
- צביה כהן
- שולה ליגום*
- ברונו לנדסברג
- שלמה מדמון
- פרופ' אמנון רובינשטיין
- נחום רז
- ד"ר עדינה תמיר

*נפטרה לאחר היבחרה

יהודה אפרוני

נולד ב-1931 בתל-אביב שבה גדל ולמד בבית הספר לבנים על שם אחד העם. כבן 11 חזה בראשונה במופע של חנה רובינא, שהטביע בו את חותמו ועוררו לשגר אליה מכתב נלהב ולגלות את חלומה הכמוס: להיות שחקן ב"הבימה".

הוא פנה ללמוד בגימנסיה "הרצליה" משנודע לו שצבי פרידלנד, מורה ובימאי ממיסדי "הבימה", ניהל בה, בעזרת אברהם ניניו, את החוג הדרמטי.

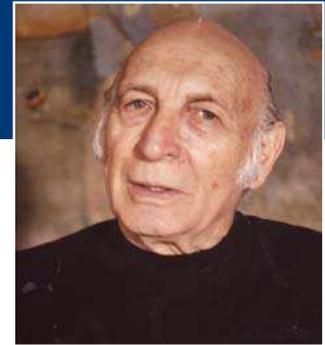
בנעוריו היה חבר ב"צופי תל-אביב" (ע"ש מאיר דיזנגוף) והצטרף לארגון ה"הגנה". באפריל 1948, כחבר הכשרת הצופים בנען, הצטרף לפלמ"ח ובו שירת בגדוד השביעי בחטיבת הנגב עד להסרת המצור ולאחר מכן הצטרף ל"להקת הכרמל" שעם תום הקרבות הפכה, בהשראת צבי פרידלנד, לתאטרון צבאי.

עם שחרורו ב-1951 התקבל לתאטרון "הבימה" וכעבור שנתיים פנה ללמוד בבית הספר הנודע לדרמה בלונדון (L.A.M.D.A) והשלים בהצטיינות שלוש שנות לימוד. ב-1956 חזר ל"הבימה", נבחר לקולקטיבי השחקנים והיה כחבר מן המניין עד היום.

מתפקידיו הרבים יצוינו: יאגו ("אותלו"), בסניו ("הסוחר מונציה"), "שתי האורג" (החמור ב"חלום ליל קיץ"), אנטיפולוס ב"קומדיה של טעויות" - כל אלה משל שייקספיר, שאותו גילם במחזהו של קישון "הו, הו, יוליה". כן גילם את הבמאי ב"שש נפשות מחפשות מחבר" מאת פירנצ'לו, את פיטר שטוקמן ב"אויב העם" מאת איבסן, את ארגן ב"החולה המדומה" מאת מולייר, את המטורף ב"האנרכיסט" מאת דריו פו שזיכה ב-1981 בפרס אשמן למשחק.

זכה להגשים את חלום נעוריו ולשחק לצידה של חנה רובינא ב"מירלה אפרת" בתפקיד הבן יוסלה וכן היה הבן הסורר ב"העצים מתים זקופים". שיחק כחנן ב"הדיבוק" בסיבוב "הבימה" בארצות הברית ובאנגליה. פיתח קריירה עשירה בקולנוע בעשרות הפקות ישראליות (בהן "כץ וקרסו", "קזבלן", "לופו", "אנטבה") ובהפקות בין-לאומיות (בהן הרופא ב"גולדה" לצד אינגריד ברגמן) ועוד. בימים אלה מופיע בת-אטרון באר-שבע בתפקיד האב במחזה "ברוקלין בוי".

זכה בפרסים על מפעל חיים על-שם שמעון פינקל ורפאל קלצ'קין.

יקיר תל-אביב-יפו
תשס"ז - 2007

מרדכי אשד

יקיר תל-אביב-יפו
תשס"ז - 2007

נולד ב-1925 בפולין, בעיירה מלאבר, שבה למד שלוש שנים בבית ספר יסודי עברי "יבנה". ב-1934 עלה עם הוריו ארצה, כאן למד בבית הספר בשכונת בורוכוב ובתיכון "אהל-שם" ברמת גן. מנעוריו חבר ה"הגנה" (בחי"ש רמת גן) ופעיל בתנועת "הנוער העובד" כמדריך וכמרכז סניף רמת גן שהיה לחבר המזכירות הארצית של התנועה, בה ריכז מפעלי קיץ, מחנות ארציים ועליות לתל-חי בי"א באדר. לפני מלחמת העצמאות הופקד על ריכוז התנועה בירושלים ובה שימש כקצין חינוך בגדנ"ע ושירת בצה"ל בחיל התותחנים.

מ-1950 תושב תל-אביב. בשנים 1951-1957 כיהן כמרכז תרבות בהסתדרות הנוער העובד והלומד ולאחר מכן עד 1976 כמזכיר הכללי של תנועה זו, שהיה האחראי להכשרה והשתלמות מקצועית ולהקמת הנח"ל התעשייתי לנערים עובדים. כיהן בהנהלת בתי-ספר לחניכים ב"אורט" וברשת "עמל" והקים בית ספר לחניכים-נערים ערבים ביפו. בתקופה זו עמד ארבע שנים בראש מחלקות הארגון של מפלגת העבודה במחוז תל-אביב.

ב-1976 נבחר למזכירות מועצת פועלי תל-אביב-יפו ובה כיהן עד פרישתו לגמלאות. היה מופקד על אגפי הנוער, הצעירים, הסטודנטים והמגזר הערבי ועמד בראש מחלקת הקליטה, השיכון ו"הגנת הדייר" והיה למרכז המחלקה לקשרים בין-לאומיים - פעילות שהוא ממשיך בה בהתנדבות עד היום, לאחר ששקד על טיפוח הקשרים עם תנועת העבודה והאיגודים המקצועיים בגרמניה, אוסטריה, פולין והולנד.

ב-1984 הוענק לו אות הוועדה מזרעה ראשונה על פעילותו רבת השנים לקידום יחסי ישראל-גרמניה, וב-1999 הוענקה לו מדליה על שם הנס בקלר על פעילותו לחיזוק הקשרים עם תנועת העבודה הגרמנית. ב-2001 העניק לו נשיא גרמניה לשעבר - ד"ר יוהנס ראו - אות הצטיינות מהגבוהים ביותר בגרמניה.

ב-1998 הוכתר בתואר "יקיר ההסתדרות בתל-אביב". כגימלאי עודדו ממשיך בהתנדבות בניהול קשרי החוץ של ההסתדרות במרחב תל-אביב-יפו ובארגון חילופי נוער וצעירים עם תנועות הפועלים באירופה ועומד בראש העמותה למקהלת "צדיקוב" - דור ההמשך.

חנה (גוטמן) בן דוד

יקירת תל-אביב-יפו
תשס"ז - 2007

נולדה ברחובות להורים מכבדי מסורת ועם זאת ליברלים וסוציאליסטים. למדה בבית החינוך לילדי העובדים והייתה פעילה בתנועת המחנות העולים. לאחר לימודי התיכון ברחובות למדה במדרשה למוסיקה בתל-אביב.

בשירותה בצה"ל הקימה בבסיס הטירונים מקהלת חיילות וניצחה עליה, וכן נשלחה לשרת כמורה למוסיקה בעיירות ובמושבי עולים בדרום. אחת ממקהלותיה - זו שבמושב אמונים, זכתה במקום הראשון בכנס מקהלות אזורי.

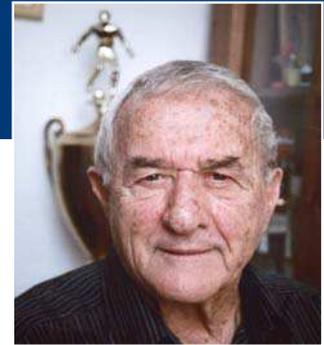
לאחר נישואיה עברו לירושלים וב-1963 יצאו עם בתם לארצות-הברית ללימודים באוניברסיטת משיגן, שם השלימה תואר מוסמך (M.A.) בחינוך ובקומוניקציה. שהייה בארצות הברית של שנות ה-60, המאבקים נגד המלחמה בווייטנאם ובעד שוויון הזכויות לשחורים - הוסיפו נדבך חשוב להכרתה הפמיניסטית.

ב-1967 חזרו ארצה לתל-אביב. כאן שימשה במכוני הוראה שונים והקימה את המרכז האור-קולי בבית-הספר לחינוך באוניברסיטה, שבו הרצתה. ב-1981 החלה לפעול בנעמ"ת בעירנו - תחילה כמנהלת מוסדות הילדים ולאחר מכן מופקדת על המרכזים הקהילתיים ברחבי העיר. ב-1991 נבחרה לעמוד בראש הארגון בתל-אביב-יפו. בתקופת כהונתה זו זכו 2,300 ילדים להתחנך במעונות יהודים וערבים, ניתן לאלפי נשים ייעוץ משפטי, כלכלי ומשפחתי והוקם המרכז הגדול להכשרה מקצועית בבית פולה בן-גוריון ביפו, הוקם מועדון לאשה הערבייה ונבנה המעון היהודי-ערבי הנתמך גם על ידי עיריית תל-אביב-יפו.

בשנים שנפתח צוהר לשלום שקדה על קשירת קשר הדוק עם תנועת הנשים "שאמס אל-חורייה" בעזה בתקווה שיהיה לזה המשך. גם בכל אלה אין די לה, כי, כדבריה, תחומים רבים נוספים זקוקים לרוויזיה ובהם: שוויון בהזדמנויות, בשכר ובבתי הדין הרבניים וייצוג גדול יותר לנשים בכנסת וכן הגנה על נשים מוכות וזאגה למקלטים עבורן בשיתוף העירייה. מתפקידיה הנוספים: נציגת ציבור בבית הדין הארצי לעבודה, חברה בהנהלה של מוזיאון תל-אביב לאמנות ובהנהלת הסטודיו למשחק של יורם לוינשטיין בשכונת התקווה, חברה במוסדות ההסתדרות ו"נעמת" ובפורום הנשים הבין-לאומי.

יהושע (שייע) גלזר

יקיר תל-אביב-יפו
תשס"ז - 2007

נולד ב-1927 בתל-אביב וגדל בסמוך לאצטדיון המכבייה שבצפון העיר, ככל ילד שוחר ספורט בן השכונה, ולמד בבית הספר לבנים מזרחי. משחר ילדותו גילה כשרון מבטיח בשדה הכדורגל ונמנה עם שחקניה הצעירים של "מכבי מיכאל" שבה החל כמגן שמאלי. כבן 17 צורף לנבחרת הבוגרים של "מכבי תל-אביב" שזכתה באליפויות ובגביעים רבים, בה נודע במשך שנים כ"מלך השערים" בתפקידו כחלוץ מרכזי - בעל חולצה מספר 9, שהבקיע לקבוצתו 140 שערים. בתפקיד זה שיחק גם בנבחרת ישראל.

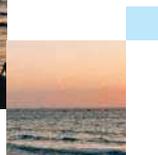
בנעוריו הצטרף ל"הגנה" לחי"ש תל-אביב שבמסגרתו השתתף במלחמת העצמאות. ביום "השבת השחורה" (29.6.1946) נעצר על ידי הבריטים ונכלא שלושה חודשים במחנה המעצר ברפיח.

ב-1948 השתתף במשלחת משותפת של נבחרת ישראל בכדורגל שיצאה לארצות הברית - ראשונה להופעה בחו"ל לעיני יהודים רבים. 35 פעמים שיחק במדי הנבחרת הלאומית של ישראל והבקיע 18 שערים. בשנות ה-50 התבלט בתחרויות הבלתי נשכחות בברית המועצות ובפולין, במשחקי הנבחרת נגד נבחרות יוגוסלביה הנוזעות ובניצחון על נבחרת אנגליה הצעירה (4:1) שבו הבקיע 2 שערים ועל נבחרת טורקיה (שבו הבקיע 3 שערים).

כחלוץ מרכזי היה שייע אימת השוערים שניצבו מולו וסיחרר את המגינים שיצאו לבלמו. בייחוד זה היה אהוב על המוני חובביו ושימש דוגמה אישית לבני הנוער הרבים כספורטאי, ככדורגלן וכאדם שזכה להיזכר כאחד מגדולי חלוצי ישראל בכל הזמנים.

בשנות ה-50 הוצע לו לעבור ולשחק בטורקיה, אך הוא סירב להצעה המפתה ונשאר בארץ והוסיף לעבוד כנהג ב"אגד" שבה עבד לפרנסתו 40 שנה עד שפרש לגמלאות ב-1993.

ב-1998 זכה בעיטור "ספורטאי היובל" מטעם הוועד האולימפי בישראל.

עוזיאלה (בוכמן) היימן

יקירת תל-אביב-יפו
תשס"ז - 2007

נולדה ב-1932 ב"שכונת מכבי" היא "המושבה האמריקנית" שבגבול יפו. בפרוץ מאורעות 1936 שרפו פורעים מיפו את בית המסחר לשקים וחבלים של הוריה ומשפחתה עברה לשכונת פלורנטין. למדה בגימנסיה העברית "הרצליה" וב-1949 השלימה בה 12 שנות לימוד לרבות פעילות ספורט, דרמה ומוסיקה וספגה ערכי חברה טובה ועשייה למען המולדת. הייתה מדריכה ב"צופי הגימנסיה" ושימשה כמפקדת בחג"ם (חינוך גופני מורחב) ובגדנ"ע והשתתפה בקורסים רבים ובפעילויות בשולי המערך הלוחם במלחמת העצמאות.

ב-1949 נרשמה לפקולטה למשפטים באוניברסיטה העברית בירושלים; מ-1952 למדה בסמינר לוינסקי וסיימה כמוסמכת להוראה ומ-1945 שימשה כמורה ומחנכת בבית הספר ויתקין בשכונת שפירא; ב-1959 נתבקשה להקים את בית-הספר היסודי בגבול יפו-בת-ים ("סחנה דרוויש") וקראה לו בשם "גבעת התמרים", אותו ניהלה עד 1971 בצד שקידה על עבודה קהילתית חינוכית שהניבה פירות בהמשך הדרך בהישגי התלמידים.

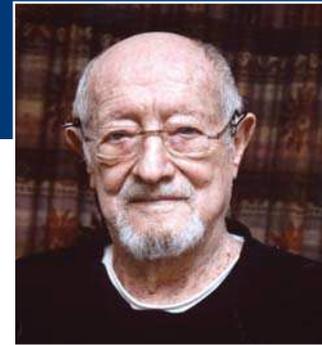
ב-1971 מתה אמה - שרה בוכמן - אשת מופת רבת פעלים והנחילה לה ולילדיה מפעל חיים - קרן שהקימה ב-1942 לשיקום ניצולי השואה בארץ, לעזרה לזולת, לגמילות חסדים, ובית פתוח לכל נצרך. לפעילותה זו הצטרף בן זוגה תום היימן, שהיה לכוח המניע והתומך של "הקרן ע"ש שרה בוכמן".

בה בעת שימשה כמדריכה פדגוגית ומרצה בסמינר הקיבוצים ובסמינר לוינסקי וסיימה לימודי M.A במינהל החינוך ובפסיכולוגיה חינוכית באוניברסיטת בר-אילן. מאז הורחבה ביתר שאת פעילותה ב"קרן בוכמן-היימן" והופעלו מיזמים רבים בתחומי הרווחה, החינוך והתרבות בשיתוף מוסדות עיריית תל-אביב-יפו, עליהם ניתוספה גם היחלצות לקליטת עולים מברית המועצות ומאתיופיה.

מ-1992, במלאות יובל לקרן, נערך מדי שנה טקס מיוחד - הקונצרט החגיגי - וחלוקת המלגות והמענקים ובו משתתפים גם ראשי העיר ואנשי ציבור. עתה, במלאות לה 75 שנה, היא גאה על ביתה הפתוח וידה המושטת ועל כל בני משפחתה לדורותיה המלווים אותה ומחזקים את מפעל חייה.

חיים חפר

יקיר תל-אביב-יפו
תשס"ז - 2007

נולד ב- 1925 בסוסנוביץ שבפולין בשם חיים פיינר. ב- 1936 עלתה משפחתו ארצה והשתקעה במושבה רעננה שבה למד. ב-1943 התגייס לפלמ"ח לפלוגה ו' ושהה בבסיסיו בגליל העליון המזרחי - שם נמנה עם אנשי "החוליה" שהיו חוצים מדי לילה את הגבול הסורי, או הלבנוני ומביאים בחשאי יהודים - משישים ועד טף - בדרכי ההרים לארץ ישראל. לאחר מכן עבר למטה הפלמ"ח.

במלחמת העצמאות היה מייסדו ומפקדו של הצ'זבטרון - להקת הבידור של הפלמ"ח - וכתב את רוב פזמוניה. למד באוניברסיטה העברית בירושלים ויצא לאנגליה ללמוד בימי סרטים.

כתב שירים ופזמונים להצגות תאטרון ולמחזות זמר (מ"לי-לה-לו" ועד "תל-אביב הקטנה"), לסרטים, ללהקות צה"ל, ל"בצל ירוק", לרביעיית מועדון התאטרון, ל"תרנגולים", ל"שלישיית גשר הירקון ול"חמאם" שייסד ביפו עם דן בן-אמוץ - שותפו להפקה וליצירה בתחנות שונות לאורך הדרך. שיריו נשתגרו בפי כל והופצו על ידי הזמרים המובילים - שושנה דמארי, יפה ירקוני, יהורם גאון, אריק לביא ועוד, כשהם מונעמים להפליא בידי בחירי המלחינים: משה וילנסקי, סשה ארגוב, דובי זלצר, יוחנן זראי ורבים אחרים.

עשרות שנים היה בעל טור שבועי קבוע ב"ידיעות אחרונות" שנכתב כמקאמה. שיריו וטוריו ראו אור בסדרה של ספרים. כתב, ערך וביים מופעים רבים וכתב תסריטים לסרטי קולנוע, טלוויזיה ווידיאו ושקד במיוחד על סרטי תעודה המנציחים את פעולות הפלמ"ח. בשנים 1975-1977 שימש בלוס אנג'לס כנספח תרבות של ישראל בחוף המערבי של ארצות הברית.

הוא חתן פרס סוקולוב ופרס אקו"ם. ב-1983 זכה בפרס ישראל לזמר העברי. משיריו המוכרים: שיר השכונה, היו זמנים, שושנה, השר משה מונטיפיורי, לא נפסיק לשיר, הנני כאן, רוזה, לחיי העם הזה, היי דרומה, בת שבע, הפינג'אן, היי הג'יפ, שיר הקטר, הסלע האדום, הוא לא ידע את שמה, יצאנו אט, דינה ברזילי, אחי-א-רב, אין כמו יפו בלילות, רותי, בחולות, הכל זהב, האם אמרו לך פעם, אדוני השופט, הנביא יחזקאל.

הרב יצחק כהן

יקיר תל-אביב-יפו
תשס"ז - 2007

נולד בשנת תרצ"ה (1935) בעיר העתיקה בירושלים. למד בתלמוד תורה של העדה המערבית ("המוגרבים") והוסיף ללמוד בישיבה הגדולה "פורת יוסף" עד לכיבושה של העיר העתיקה בידי הלגיון הערבי הירדני ועבר להתגורר בשכונת הבוכאים. כבן שמונה עשרה החל לשמש כחזן בבית הכנסת "היכל מנחם" של העדה האירנית ומשם עבר לבית הכנסת המרכזי הגדול "ישא ברכה" המתיבתא. בשנת תשכ"ב (1962) התבקש על ידי הנהלת בית הכנסת הגדול "אוהל מועד" בתל-אביב-יפו לשמש בו כחזן ראשי, ובה בעת המשיך בלימודיו: למד רבנות ודיינות וקיבל סמיכה לרבנות מהרב הראשי של פתח-תקווה עמרם אבורביע וכן ממרן עובדיה יוסף ושאר רבנים גדולים.

כמו כן, נבחר לדיינות ב"אבן העזר" והוסמך בתעודות מהרב הראשי עובדיה יוסף. כיהן ומכהן כרב שכונה במרכז תל-אביב ובמשך שלושים שנה שימש כרב במחלקת הכשרות במועצה הדתית של עירנו.

עד היום ממשיך בפעילות נמרצת להפצת התורה ומקרב באהבה רבה את בני הנוער היקרים בעיר. ביתו פתוח לכל דורש ושואל שאלות והוא עושה רבות להשכנת שלום-בית.

הרב כהן הכין סדרת קלטות של קריאת התורה למתכוננים לבר-מצווה וכן הכין קלטות של מגילת אסתר והפיצן חינם ברחבי הארץ. דמותו המיוחדת מקרינה חום והרבה ענוה והינו גורם חשוב בקירוב לבבות בין חילונים לדתיים.

צביה כהן

יקירת תל-אביב-יפו
תשס"ז - 2007

נולדה ב-1930 בירושלים. בילדותה התחנכה בקיבוץ גבעת ברנר. בוגרת תיכון בית הכרם וחברה בתנועת הצופים. ב-1947 התגייסה לפלמ"ח לחטיבת "יפתח". לאחר השחרור, סיימה קורס לריפוי בעיסוק, והשתלמה במקצוע זה באוניברסיטת קולומביה בארה"ב. בעלת תואר B.A בשיקום (בהצטיינות) מאוניברסיטת ניו-יורק, ותואר M.A בחינוך מאוניברסיטת טמפל בפילדלפיה. סיימה לימודי תעודה בעיתונות במכון ללימודי חוץ של הטכניון.

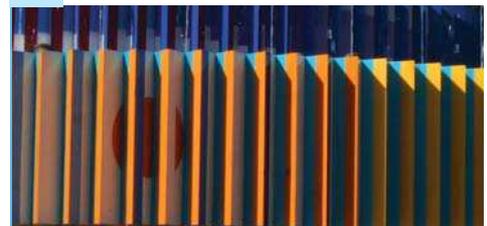
עבדה שנים אחדות בשיקום נכים. מ-1960 ועד היום עוסקת בתקשורת, אם כי היה לה ניסיון קודם, כאשר כילדה השתתפה ב-1945 בצוות הקבוע בפינת הנוער ב"קול ירושלים".

כתבה ב"דבר", ב"דיעות אחרונות" וב"לאישה". מ-1960 עד 1973 ערכה את המדור "לאישה ולבית" בעיתון "למרחב". בשנים 1973 עד 1995 ערכה את "דבר הפועלת", לימים ירחון נעמ"ת. זכתה בפרס על שם שרה רייכנשטיין לראיון הטוב ביותר (1966) ובפרס העיתונות על שם ולטר שווימר על סדרת ראיונות (1970) שהתפרסמו ב"למרחב". הרבתה לכתוב על בנות בשירות הצבאי. כתבה וערכה את אלבום "בת ח"ן" (1972) ואת הפרק על הח"ן באנציקלופדיה "צה"ל בחילו" (1982). ערכה את האלבום "התנדבו לצבא הבריטי - חיילות ארצישראליות במלחמת העולם השנייה" (2005).

כתבה והפיקה מספר רב של חוברות על זכויות ושירותים לנשים וקשישים, חלקם מטעם עיריית תל-אביב-יפו.

כיום, פעילה בהתנדבות בצוות הטלוויזיה הקהילתית. זכתה (עם ריקי וישניה) בפרס ראשון בפסטיבל סרטי גמלאים על סרט הדרמה "יפה שעה אחת קודם" (2004).

כיהנה בתפקידים ציבוריים מגוונים, שבחלקם מכהנת עד היום, בהם: אגודת העיתונאים, מועצה לישראל יפה, מועצת שירותי בריאות כללית, יו"ר מועצת ארגוני נשים, סגנית נשיאה של המועצה הבין-לאומית של נשים יהודיות, סגן יו"ר דירקטוריון קרן יהושע רבינוביץ' לאמנויות ומועצת קרן תל-אביב לפיתוח. קיבלה את אות השירות בהסתדרות (1993). תושבת תל-אביב-יפו ברצף משנת 1960.

שולה ליגום

יקירת תל-אביב-יפו
תשס"ז - 2007

נולדה ב-1932 בשידלוביץ, פולין, ובאותה שנה עלתה משפחתה ארצה ונתקיימה בתנאים קשים שבהם גדלה ולמדה. עם התגייסה לצה"ל, לאחר מלחמת העצמאות, עברה טירונות יחד עם הבנים והשלימה קורס קצינות. התמחתה בחינוך והייתה פעילה בהדרכת נוער ובקליטת עלייה.

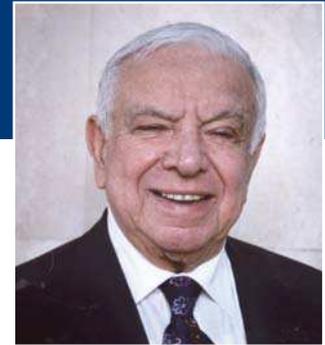
ב-1959 נישאה לד"ר סיריל ליגום - עולה חדש מדרום אפריקה, שהתנדב לשרת כרופא בצנחנים. איתו יצאה ב-1966 לארצות הברית לצורך השתלמותו בגנטיקה רפואית. שם הרבתה להופיע ולנאום בכל רחבי ארה"ב והייתה ל"כוכבת" מפעל ה"בונדס" של ישראל. ב-1970 חזרו ארצה עם שלושה מארבעת בניהם וכאן נולד להם בן רביעי. היא החלה לשרת כסגן מפקד גלי צה"ל וקשרה קשרים אמיצים עם מיטב האמנים ואנשי התיאטרון בארץ. ב-1973 ליוותה את דני קיי לחזית תעלת סואץ ולביקור פצועי מלחמת יום הכיפורים. לאחר מלחמה זו החלה לכהן כקצינת פניות הציבור במסגרת אכ"א בצה"ל ובין השאר דאגה להעמדת קו טלפון לכל חייל בכל מקום, כל היממה ועל כך זכתה לכינוי "קולה של אם החיילים". בפעילותה זו הייתה לידידת אמת של המוסיקאים והאמנים הצעירים שלמאות רבות מקרבם סייעה למצוא את מקומם בצבא והתמידה בכך גם לאחר פרישתה לגמלאות כשגם במצב בריאותה הירוד ביותר התגברה ושירתה בוועדת חיילים במצוקה.

כחיילת מצטיינת עלתה בסולם הדרגות עד להיותה ראשונה לדרגת תת-אלוף כאשר בצה"ל. מעבר לפעולותיה הצבאיות הרבות, גילתה פעילות מבורכת בהקמתם ובקידומם של מפעלי תרבות רבים ובהם: "קשת אילון" המושכת כנרים צעירים מרחבי העולם, המועצה לישראל יפה (ב-1998 הועטרה בתואר "מגשים אישי" על היחלצותה לטיפול בסיסי צה"ל), מוזיאון תל-אביב לאמנות, למענו גייסה תרומות למלגות לצעירים מוכשרים לאמנות פלסטית. כן כיהנה בהתנדבות בניהול המדור למוסיקה של משרד המדע, התרבות והספורט והייתה פעילה למען האופרה הישראלית.

היא הוסיפה להתעניין ולתרום עד יומה האחרון שחל ימים ספורים לאחר בחירתה כיקירת תל-אביב-יפו.

ברונו לנדסברג

יקיר תל-אביב-יפו
תשס"ז - 2007

נולד ב-1920 בצ'רנוביץ, רומניה, בה למד בגן ילדים עברי. כבן 7 עבר עם אמו האלמנה ואחיו לגור בעיר רדאוף שבה למד בבית ספר עממי כללי והחל בלימודי התיכון. שם החל בפעילות בתנועת "השומר הצעיר". ב-1934 עבר לבוקרשט, השלים את לימודי התיכון והצטרף לתנועה אנטי-פאשיסטית. לאחר שנת לימוד בטכניון, משנתקל באפליה אנטישמית, חזר עם אחיו לצ'רנוביץ ולמד היסטוריה באוניברסיטה. משפלו הנאצים לברית המועצות נמלט עם אשתו לסרטוב שברוסיה, שם הוסיף ללמוד בפקולטה להיסטוריה. כעבור שנה עברו לטשקנט, בירת אוזבקיסטן, שם גוייס ב-1943 ליחידת התחזוקה של מערכת התחבורה של הצבא הסובייטי. לאחר מכן, פנה ללמוד במכללה בבוכארה שפה וספרות רוסית והשלים תואר ראשון בתחום זה.

ב-1945, עם תום המלחמה, חזר לצ'רנוביץ וממנה לבוקרשט, בה הועסק בג'וינט ונתקבל כעובד בכיר בעירייה וזכה ב-1950 באות הצטיינות ממשלתי כלוחם אנטי-פאשיסטי.

ב-1952 עלה ארצה והופנה לאולפן בקבוצת שילר ונתוודע אל חיי הקיבוץ. שנה לאחר מכן השתקע עם משפחתו בתל-אביב והתקבל לחמ"ד (חיל מדע) והיה לקצין קישור ועוזר בענייני אספקה וקשרי חוץ של החיל.

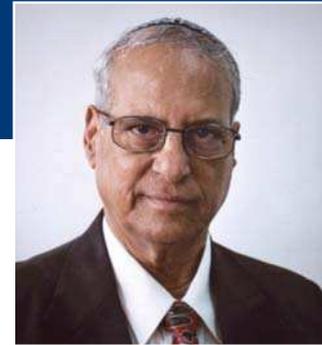
ב-1955 החל לעבוד כמנהל מכירות ב"קדימה" - מפעלים כימיים בחיפה, שיצרו חומרי ניקוי לרבות המותג "קלין". ב-1959 רכש את הזיכיון להפצת מוצרי "קלין" ונבחר כיו"ר חטיבת השיווק של המרכז הישראלי לניהול ושימש כמרצה בתחום זה, לרבות במכון לפריון העבודה. ב-1961 זכה במלגת לימודים באוניברסיטת הרווארד, בקורס שיעוד לאנשי עסקים מארצות שונות. ב-1969 ארגן קונגרס בין-לאומי של נציגי מכירות בתל-אביב. בשובו החל בייצור עצמי של מוצרי צריכה ביתיים, והקים את מפעלי ברונס בע"מ בבתי-ים.

ב-1972 הקים את חברת "סנו" שהתמקמה בהוד-השרון והפכה לימים למובילה בישראל בייצור חומרי הדברה ביתיים, דטרגנטים, מוצרי קוסמטיקה, נייר היגייני וחיתולים, המפיצה את מוצריה ברחבי העולם. תשלובת "סנו" מעסיקה כ-1000 עובדים בארץ בהוד השרון, בנתניה, בעמק חפר ובקיבוץ שניר. לאורך השנים הוא תורם ותומך לרוב, לרבות במפעלי תרבות ואמנות, חבר ההנהלה הציבורית של התזמורת הפילהרמונית ומייסד תזמורתה הצעירה, פעיל בחבר הנאמנים של אוניברסיטת תל-אביב, שבה היה תלמיד בחוג להיסטוריה. זכה בפרס התעשייה (1988) ובפרס איגוד המפרסמים על מפעל חיים.

ב-2005 זכה בתואר "יקיר ההסתדרות" והוכתר בתארי כבוד גבוהים של איתליה על הרחבת קשרי התרבות שלה עם ישראל.

שלמה מדמון

יקיר תל-אביב-יפו
תשס"ז - 2007

נולד ב-1937 למשפחת בני תימן בעדן. עלה ארצה ב-1949 ב"מרבד הקסמים" עם אביו, שהיה נשיא הקהילה בשיח' עותמאן - עדן, ועם אמו ואחיו. בצעירותו למד בבית הספר אלקלעי בכפר שלם שבו ספג ציונות.

ב-1961 החל לשמש כפקיד קבלה בבית-החולים איכילוב. ב-1970 עבר למועצה הדתית לתל-אביב-יפו כמזכיר "עזרת תורה" ושם עשה חיל. הוא היה הראשון להגות את רעיון מרכז יום לקשיש בארץ. בהשפעת המצוקה שפקדה את הוריו החליט לפתוח מרכז יום ובית אבות לבני העדה התימנית ועדות המזרח. ב-1977 קיבלה עמותת ארגון יוצאי תימן הכרה מהמדינה.

את משרדו הראשון פתח בביתו וגייס את בני משפחתו ומכריו להירתם למשימה. בראש חודש אייר תשמ"ג (1983) קבע מזוזה ב"בית שרה", מרכז יום לקשישים, המספק להם שירותים בשכונת התקווה וסביבתה. כן עמל רבות לקבל רישיון לבית אבות ייחודי לבני עדות אלה וב-1995 אמנם נפתח בית האבות "נוה מאיר ושלמה" - מעונות לקשישים.

ב-1985 פרש מעבודתו במועצה הדתית והתרכז בתפקידיו ב"בית שרה" וב"נוה מאיר ושלמה".

לאחר 24 שנות כהונה כיו"ר ומנכ"ל העמותה הריהו מכהן כיום כמנכ"ל הארגון והמוסדות. בימים אלה זכה לסיים בניית אגף נוסף ב"בית שרה" שנקרא על שם נשיא הארגון הרה"ג יוסף צובירי זצ"ל - הרב הראשי של יהודי תימן והמרכז ייקרא "בית שרה - היכל יוסף". במשך השנים מילא תפקידים ציבוריים והוזמן להופיע באירועים ובטקסים. מ-1970 כיהן 10 שנים כמזכיר המפד"ל בשכונת התקווה והסביבה והוא מעורב עם אנשי ציבור, ראשי עיר, רבנים ועסקנים וכל זאת בעונה ובמלוא הצניעות.

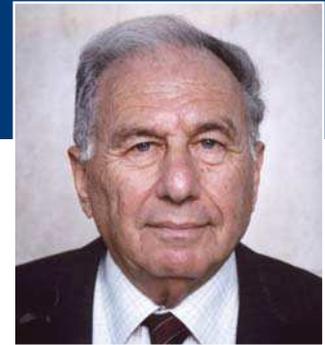
פרופ' אמנון רובינשטיין

נולד ב-1931 בתל-אביב שבה גדל ולמד בגימנסיה בלפור ובתיכון למסחר "גאולה". בנעוריו - חבר בתנועת "הצופים הקשישים" בעירנו. בהתגייסו לצה"ל שירת כסרן בחיל התותחנים.

במסלול לימודיו פנה ללמוד כלכלה ויחסים בין-לאומיים וקיבל תואר B.A באוניברסיטה העברית, שבה הוסיף ולמד עד לקבלת תואר מוסמך למשפטים. את תואר הדוקטור לפילוסופיה קיבל מאוניברסיטת לונדון והיה לחוקר ומרצה ולימים כפרופסור - דיקן הפקולטה למשפטים באוניברסיטת תל-אביב. כן, כיהן כדיקן בית הספר רדזינר למשפטים, כמשנה לנשיא לעניינים אקדמיים ונשיא המרכז הבינתחומי הרצליה. בין שאר תפקידיו הציבוריים כיהן כפרשן פוליטי, כחבר מערכת "הארץ", כמנחה-מראיין בטלוויזיה, כמייסד תנועת שינוי (ב-1974) וכסגן יו"ר האינטרנציונל הליברלי (1976-1999).

מ-1977 היה חבר כנסת, החל בכנסת ה-9 מטעם התנועה הדמוקרטית לשינוי ובהמשך - עד הכנסת ה-12 - מטעם "שינוי", ולאחר מכן עד תום הכנסת ה-15 מטעם מרצ.

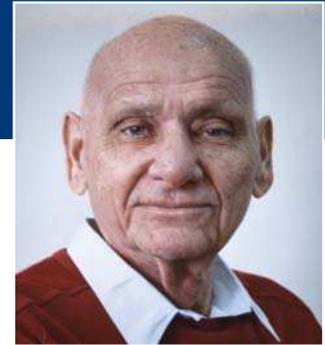
בשנות כהונתו בכנסת היה חבר בוועדות החוץ והביטחון, הכלכלה, הכנסת, חוקה, חוק ומשפט וכיהן כיו"ר בוועדות: הכלכלה, ביקורת המדינה, חוקה, חוק ומשפט. כחבר הממשלה כיהן כשר התקשורת, כשר האנרגיה והתשתיות, כשר החינוך, כשר המדע והטכנולוגיה ובתפקידו האחרון - כשר החינוך (בשנית) התרבות והספורט. כתב ופירסם ספרים רבים, בהם: מהרצל ועד גוש אמונים וחזרה, המשפט הקונסטיטוציוני של מדינת ישראל; להיות עם חופשי; אכיפת מוסר בחברה מתירנית וכן ספרים שפורסמו בצרפת, בריטניה ובגרמניה. כן פירסם שתי נובלות: השמיכה וכביש מס' 5, ושלישית - הים שמעלינו - עומדת לצאת לאור. הדמויות בשלוש הנובלות הן תל-אביביות ותל אביב עצמה מופיעה בהן בהקשרים שונים. פרופ' אמנון רובינשטיין זכה בפרס ישראל לחקר המשפט לשנת 2006.

יקיר תל-אביב-יפו
תשס"ז - 2007

נחום רז

יקיר תל-אביב-יפו
תשס"ז - 2007

נולד ב-1936 בזאמברוב, פולין, ובאותה שנה עלתה משפחתו ארצה והשתקעה בתל-אביב. כאן למד בבית הספר "בילו" ובתיכון מקצועי על שם מקס פיין. לימים השלים לימודי תעודה באוניברסיטת תל-אביב - תכנית לקידום מנהלים.

ב-1951, בעודו נער, החל לעבוד כחניך באגף מינהל של משרד הביטחון. ב-1952 התגייס לצה"ל ושירת ב"גבעתי" בגדוד 51. עם שחרורו שב למשרד הביטחון למפעלי פיתוח. מ-1962 שימש במפעלי נייר אמריקאים בחדרה כעוזר למנכ"ל ומנהל יחסי עבודה וב-1973 מונה למנכ"ל חברת מרכז הספורט הלאומי תל-אביב שהקימה וניהלה את מתקני הספורט בהדר-יוסף. ב-1974 היה למנכ"ל חברת "עתידים" שהקימה ומנהלת את קריית עתידים בעירנו, שהצלחתה גרמה לפיתוח האזור לתעשיות עתירות מדע ולשינוי פני המקום. בתפקיד זה שימש עד 2004 ובמקביל נתמנה כמנכ"ל הצלה לחברת מרכז הירידים ומנע את קריסתו.

בלט בפעילותו הציבורית העשירה: כבן 18 הצטרף למפא"י בעירנו והיה פעיל בה עד לייסודה של רפ"י, שלשורותיה עבר בעקבות דוד בן-גוריון. במפא"י עמד בראש חוגי הצעירים במחוז תל-אביב והיה חבר מרכז המפלגה.

בשנים 1969-1970 וב-1974-1983 כיהן כחבר מועצת עיריית תל-אביב-יפו ובין שאר תפקידיו היה ב-1969 יו"ר מועצת המנהלים של היכל הספורט ביד אליהו וכן יושב ראש החברה לפיתוח תל-אביב. מ-1974 עד 1989 כיהן כיו"ר ועדת הכספים וחבר דירקטוריון חברת "אתרים" והחזיר את השליטה במרינה לחברה. כן עמד בראש האגודה לתרבות הדיור והקים את סניפה בתל-אביב.

ב-1983 החל בפעילות ציבורית ענפה באוניברסיטת תל-אביב כיו"ר הוועדה המשקית-כלכלית, כיו"ר וועדת בניין וכחבר הוועדה לפיתוח הקמפוס. ב-1995 נבחר לחבר הנאמנים של האוניברסיטה וב-1996 היה לחבר הוועד המנהל שלה.

ד"ר עדינה תמיר

נולדה ב-1929 בישראל. למדה בגימנסיה "הרצליה" והמשיכה ללמוד בסמינר לוינסקי. הייתה חברה בתנועת צופי הקהילה ולאחר מכן בצופי הגימנסיה.

במלחמת העצמאות התגייסה לצה"ל ונחלצה לפעול לקליטת העלייה. הייתה לגוננת שפתחה את גן הילדים הראשון ביפו לאחר שחרורה ועד מהרה הכשירה סמינריסטיות ושימשה כמדריכה פדגוגית. משם עברה לשדה בוקר (בתקופת שהותו של בן-גוריון) ופתחה בה את המגמה לגיל הרך שהוציאה מתוכה עשרות סטודנטים להוראה בעירות פיתוח. בה בעת למדה באוניברסיטת בר-אילן עד קבלת תואר דוקטור על מחקר התקשורת במשפחת האסיר שפיתח שיטה טיפולית באמצעות משחק בשם "הרבה בי" שמטרתו ליצור קומוניקציה בין הורים לילדים באמצעות משחק דידיקטי, סדנות רבות שהופעלו ברחבי הארץ הכשירו את משתתפיהן להפעיל את שיטת "הרבה בי" במגזרים שונים. ב-1982 החליטה לבדוק את שיטתה בקרב אוכלוסייה קשה - האסירים ובני משפחותיהם - ונרתמה לפעילות בבתי הסוהר והעבירה סדנות לפתיחת משחקיות טיפוליות ב-11 בתי כלא. פעילותה זכתה לאהדה רבה בקרב שירות בתי הסוהר והראתה שינויים בהתנהגות האסירים ביחסם למשפחה ובקבלת נורמות חברתיות.

כשהקים רב גונדר רפי סוויסה מפלגה בשם "צדק חברתי", נרתמה בכל מאודה לרעיון שיקום אמיתי לאסירים, לפני שחרורם, שהיו לחלק מועיל למשפחה, לחברה ולעם. במפגשיה עם נשות האסירים וילדיהם למדה לדעת כי אלה, שלא חטאו, שרויים במצוקה נפשית, כלכלית, חברתית וחינוכית והחליטה להקים מועדון לנשות אסירים וילדיהן למתן תמיכה, אוזן קשבת וכלים להתמודדות בחיי היומיום הקשים. ב-1989 הקימה את עמותת "יד לאדם" ואת המועדון הראשון בתל-אביב, בתנאים לא תנאים. לאור הצלחתו, הוקמו עוד מועדונים בחיפה, בירושלים ובבאר שבע ובהם מתקיימות סדנות לנשים וילדים. המקום שוקק חיים ומראה תוצאות חיוביות ומעודדות. הנשים פנו לעבוד, לתפקד, לחנך ולהתקדם בחברה. ילדים שהיו תוקפנים משתלבים במוסדות החינוך ומגיעים להישגים נאותים.

ב-2001 קיבלה את אות הנשיא למתנדב וב-2005 את אות ראש העירייה למתנדב מצטיין.

יקירת תל-אביב-יפו
תשס"ז - 2007

